

esencia kresťanstva – zákony spasenia sa – najlepšie ukryté tajomstvo Cirkvi? – semeníšte zmätkov

ESENCIA KREŠŤANSTVA

„Nekonečne dokonalý a sám v sebe blažený Boh podľa číro dobrotvitého rozhodnutia slobodne stvoril človeka, aby mu dal účasť na svojom blaženom živote“ (KKC 1).

„Človek ustanovený v stave svätosti bol určený na to, aby ho Boh úplne „zbožstvil“ v sláve“ (KKC 398).

„Slovo sa stalo telom, aby nás urobilo „účastnými na Božej prirodzenosti“ (2 Pt 1, 4): „Preto sa Božie Slovo stalo človekom a Boží Syn sa stal Synom človeka, aby sa človek spojil s Božím Slovom a dostal adoptívne synovstvo, a tak sa stal Božím synom.“ „Lebo on sa stal človekom, aby sme sa my stali bohmi.“ „Keďže jednorodený Boží Syn chcel, aby sme mali účasť na jeho božstve, prijal našu prirodzenosť, stal sa človekom, aby ľudí urobil bohmi“ (KKC 460).

„Posledný cieľ celého Božieho poriadku spásy je, aby stvorenia vstúpili do dokonalej jednoty Najsvätejšej Trojice“ (KKC 260).

„Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev. Cirkev je cieľom všetkých vecí. [... Boží] zámer je spása ľudí a tento [zámer] bol nazvaný Cirkev.“ (KKC 760).

„Všetci veriaci v Krista akéhokoľvek stavu a postavenia sú povolani k plnosti kresťanského života a k dokonalosti lásky.“ Všetci sú povolani k svätosti: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5, 48) ... Duchovný pokrok smeruje k stále dôvernejšiemu zjednoteniu s Kristom. Toto zjednotenie sa volá „mystické“ („tajomné“), lebo prostredníctvom sviatostí („svätých tajomstiev“) má účasť na Kristovom tajomstve a v Kristovi na tajomstve Najsvätejšej Trojice. Boh nás všetkých volá na toto dôverné zjednotenie so sebou ... Učeník zjednotený so svojím Spasiteľom dosahuje dokonalosť lásky čiže svätosť. Mravný život dozretý v milosti sa rozvíja do večného života v nebeskej sláve“ (KKC 2013, 2014, 1709).

„Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom a sú dokonale očistení, žijú naveky s Kristom. ... Tento dokonalý život s Najsvätejšou Trojicou [...] sa volá „nebo““ (KKC 1023, 1024).

„Cesta k dokonalosti vedie cez kríž. Niet svätosti bez odriekania a duchovného boja. Duchovný pokrok vyžaduje askézu a umŕtvovanie, ktoré postupne vedú k životu v pokoji a radosť blahoslavenstiev“ (KKC 2016).

„Prislúbená blaženosť nás stavia pred rozhodujúce morálne voľby. Vyzýva nás, aby sme si očistili srdce od zlých náklonností a hľadali Božiu lásku nadovšetko ... Nemôžeme byť zjednotení s Bohom, ak sa slobodne nerozhodneme milovať ho“ (KKC 1723, 1033).

„Boh nikoho nepredurčuje na to, aby šiel do pekla; to predpokladá dobrovoľné odvrátenie sa od Boha (smrteľný hriech¹) a zotrvanie v tom odvrátení až do konca. ... Božie milosrdenstvo nemá hraníc; ale kto vedome a dobrovoľne odmieta prijať ľútosť Božie milosrdenstvo, odmieta odpustenie svojich hriechov a spásu, ktorú mu

ponúka Duch Svätý. Takáto zatvrdnosť môže priviesť ku konečnej nekajúcnosti (impenitentia finalis) a do večného zatratenia. ... Slobodná iniciatíva Boha vyžaduje slobodnú odpoveď človeka, lebo Boh stvoril človeka na svoj obraz a dal mu spolu so slobodou schopnosť ho poznať a milovať. Duša môže vstúpiť do spoločenstva lásky len slobodne“ (KKC 1037, 1864, 2002).

A je to. Podstata a samotná esencia Kristovho Daru a kresťanstva:

- Boh nás stvoril pre Nebo.
- Nebo znamená žiť dokonalý Boží život v spoločenstve Trojediného, čiže byť ako Boh, žiť to čo Boh a v spoločenstve s Bohom a všetkými svätými. Hovoríme tomu zbožštenie.
- Nebo je objektívny stav, kedy som ako Boh, žijem to čo Boh, v spoločenstve s Bohom a to dokonale. Hovoríme tomu svätosť.
- Ak sa chcem spasiť, musím tento objektívny stav dosiahnuť, musím sa stať svätým, lebo Nebo je svätosť. Kým nie som svätý, nie som v Nebi, nie som ešte spasený.
- Toto dosahovanie nie je z našej strany bez úsilia a námahy, ako hovorí Písmo: „s bážňou a chvením pracujte na svojej spásy“ (Flp 2,12 SSV).
- Miestom, kde sa svätými stávame ako aj spôsobom, akým svätými sme, je Božia rodina, Cirkev, ktorá je Božím trojičným životom tu, na zemi a oslávená vo večnosti je našim nebom, „Nebeským Jeruzalemom“. Mimo Cirkvi nieto spásy, pretože jednoducho ona je spásou.
- Musím sa teda rozhodnúť svätým stať a s pomocou Božej milosti nad hriechom zvíťaziť.
- Kým to neurobím, ani Boh sám so všetkou svojou mocou a láskou ma bezo mňa spasiť nemôže, ako hovorí Augustín: „Nespasiš nás bez nás“.

ZÁKONY SPASENIA SA

Na základe tejto skutočnosti si dokážeme zadefinovať základné princípy a zákony spasenia sa, veľmi logické a veľmi jednoduché:

PRINCÍP BOŽIEHO DAROVANIA SA: V Kristovi Boh odpustil svetu jeho hriech, daroval svetu život, prišiel svet spasiť. Dal úplne všetko. Celého Seba. Celému svetu. Bez výnimky a zadarmo. Niet už ničoho, čo by sme si od Neho mohli ešte navyše vyprosiť, ani nič, čo by nám mohol dať a ešte nedal: „Keď on vlastného Syna neušetřil, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?“ (Rim 8,32 SSV). Boh už dal všetko, čo dať mohol a urobil všetko, čo urobiť mohol. Teraz je rad na nás, aby sme urobili to, čo môžeme urobiť len a jedine my sami. Pretože ktokoľvek sa zatratí, tak sa nezatratí preto, že by mu chýbalo Božie milosrdenstvo, Božia láska, Božia milosť, pomoc a Božie dary, či dokonca preto, že by ho Boh zavrhol a odmietol, ale jedine preto, že on, človek, neurobil to, čo mohol urobiť len on sám a čo za neho Boh nijako urobiť nemohol.

1. Zákon podobnosti: Ak chceš byť ako Boh, musíš byť ako Boh. Ak chceš žiť ako Boh, musíš žiť ako Boh. Ak chceš žiť Boží život, musíš žiť Boží život. „Kto hovorí, že ostáva v ňom, má aj sám žiť, ako žil on.“ (1 Jn 2,6 SSV).

¹ „Týmto hriechom človek dáva prednosť sebe samému pred Bohom“ (KKC 398), „Smrteľný hriech ... Odracia človeka od Boha, ktorý je jeho posledným cieľom a jeho blaženosťou, a to tým, že človek dáva prednosť nejakému nižšiemu dobru pred Bohom.“ (KKC 1855)

2. Zákon identity: Byť ako Boh sa dá jedine byť, žiť ako Boh sa dá jedine žiť – 7 dní v týždni, 24 hodín denne, celým svojim bytím. Identita a bytie nie sú vecou, ktorá by sa dala nejako vlastniť. Dá sa ňou len byť. Ani život nie je vec, ktorú by nám mohol niekto dať a my by sme ju mohli vlastniť. Život sa dá jedine žiť ako opravdivý život. Kresťanstvo sa nedá „praktizovať“ ani „dodržiavať“, ani „zachovávať“, kresťanom sa dá jedine BYŤ a kresťanstvo sa dá jedine ŽIŤ. Neexistuje nič také, ako „praktizujúci kresťan“ – alebo kresťan, alebo nič: „*Lebo ani obriezka nie je nič, ani neobriezka, ale nové stvorenie.*“ (Gal 6,15 SSV).

3. Zákon Ducha Svätého: Podobnosť s Bohom je bránou k jednote a k spoločenstvu s Bohom v Jednote Trojice, bez ktorého by žiadna podobnosť nášho bytia a života s Bohom spásu ani blaženosť nepriniesli. Preto je Duch Svätý ten, ktorý nás zbožštuje, ale súčasne nám aj napomáha svoje vlastné prijatie tým, že spolupracuje na našej úplnej premene v Krista²: „*Kde je Pánov Duch, tam je sloboda. A my všetci s odhalenou tvárou hľadáme ako v zrkadle na Pánovu slávu a Pánov Duch nás premieňa na taký istý, čoraz slávnejší obraz ... Lebo kto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho.*“ (2 Kor 3,17-18; Rim 8,9 SSV).

4. Zákon Cirkvi: Miestom, kde sa toto všetko deje, je Cirkev. Ona je miestom zjednotenia s Bohom, miestom, kde jedine môžeme žiť Boží Trojičný život, nástrojom našej lásky k Bohu a nástrojom spásy všetkých ľudí. Ona JE Nebom: „*Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu ... Pod', ukážem ti nevestu, Baránkovu manželku!*“ A v duchu ma preniesol na veľký a vysoký vrch a ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha.“ (Ef 5,25; Zjv 21,9-10 SSV).

5. Zákon výlučnosti: Nemôžem mať naraz dve identity, len jednu. Nemôžem naraz žiť dva životy, len jeden: alebo Boží, alebo iný, ale nijako nie obidva naraz: „*Neťahajte jarmo s neveriacimi! Ved' akú účasť má spravodlivosť na nepravosti?! Alebo čo má spoločné svetlo s tmou?! Aká zhoda je medzi Kristom a Beliarom?! Aký podiel má veriaci s neveriacim?! A ako súvisí Boží chrám s modlami?!*“ (2 Kor 6,14-16 SSV).

6. Zákon smrti a znovuzrodenia: Jediný spôsob, ako prijať novú identitu, je preto zomrieť úplne tej doterajšej aj s jej spôsobom myslenia, túžbami, cieľmi, názormi,... Jediný spôsobom, ako žiť Boží život, je zomrieť úplne svojmu doterajšiemu životu, doterajšiemu životnému štýlu: „*Ved' vieme, že náš starý človek bol s ním ukrižovaný, aby bolo hriešne telo [= starý človek] zničené, aby sme už neotročili hriechu. Lebo kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu. Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že s ním budeme aj žiť. ... Cudzoložníci, neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?! Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha.*“ (Rim 6,6-8; Jak 4,4 SSV)

Nič komplikované, že?

NAJLEPŠIE UKRYTÉ TAJOMSTVO CIRKVI?

Andrew Hofer OP vo svojej knihe *Divinization: Becoming Icons Of Christ Through The Liturgy* s dávkou smutnej irónie konštatuje: „*Napriek svojej dlhej histórii ako ústredného, na Písme založeného spôsobu chápania spásy tak Východnej, ako aj Západnej Cirkvi, dnes by sme mohli zbožštenie nazvať jedným z najlepšie ukrytých tajomstiev Rímsko-katolíckej Cirkvi*“ a pokračuje: „*Hoci téma zbožštenia je pre kresťanskú vieru zásadná, mnohí považujú jazyk „zbožštenia“ za nebezpečný, či ho rovno odmietajú ako zásadné chybný.*“ (Andrew Hofer OP).

Z nejakých dôvodov akoby sme v praxi na túto ústrednú a kľúčovú zvesť kresťanstva jednoducho úplne zabudli. Stále ju máme v knihách, v Katechizme, v dokumentoch, v dedičstve svätých, v Písme – ale v praxi akoby sa vytratila. Akoby vedľa seba zrazu existovali *dve kresťanstvá*: Jedno knižné, slávnostne hlásané a definované Učiteľským úradom Cirkvi – a potom druhé, v plnom zmysle slova *vulgárne*, „ľudové“, v praxi kňazmi v kostoloch a vo farnostiach ohlasované a šírené, ktoré akoby s tým prvým okrem slov a termínov a obradov nemalo takmer nič spoločné... Ale ak na to skutočné kresťanstvo takto zabúdame, ak vlastne v praxi vôbec nevieme, kam ideme a k čomu smerujeme, potom o nás do bodky platia slová Tomášove: „*Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!*“ (Jn 14,5 SSV) i Ježišove: „*Keď slepý vedie slepého, obaja padnú do jamy*“ (Mt 15,14 SSV). A tu, podľa mňa, pramení celá konkrétna mizéria, ktorou Cirkev v praxi prechádza...

SEMIENIŠTE ZMÄTKOV

- NEBO – čo je to? V praxi je často prezentované nie ako objektívny stav, ale skôr ako miesto, kam nás Boh vpustí, alebo nie. A to, či nás tam pustí, alebo nie, závisí úplne od Neho, od Jeho rozhodnutia a od ničoho iného. „*Katolícka*“ verzia Lutherovho bludu *sola gratia* ako vyšitá...³

- AKO SA SPASIŤ? Cesta k spásu potom nevedie cez moju premenu a svätosť, ale cez presvedčenie Boha, aby sa nado mnou zmiloval a nezatratil ma v Pekle. Dvere pre „*katolícku*“ verziu *sola fide* sú takto tiež otvorené. Bratia protestanti veria, že ak uveria v Krista ako svojho „osobného Spasiteľa“, splnili podmienku potrebnú na to, aby sa Boh nad nimi zľutoval a vpustil ich do Neba namiesto večného trestania v Pekle. Naproti tomu „*katolíci*“ veria, že *spasenie sa uskutočňuje opravdivou premenu, uzdravením a vyvýšením našej prirodzenosti tak, aby zdieľala s Bohom Jeho prirodzenosť. Nie je to len nejaký Boží právny výrok, či rozsudok, ktorý by nás ponechával vnútorne nezmenených (ako si to predstavoval Martin Luther so svojim slávnym prirovnaním „sme kôpka hnoja prikrýta snehom“ – pozn. prekl.). Namiesto toho skutočné katolícke učenie o zbožštení znamená, že na základe plánu Otca, milosťou Ducha Svätého, sa stávame tým, čím je Kristus prirodzenosťou. Stávame sa synmi a dcérami Boha – a táto adopcia nás vnútorne premieňa na takých, ako Boh.*“ (Andrew Hofer). Lenže s hrôzou zisťujeme, že v praxi „*katolíci*“ veria a mnohí kňazi vyučujú namiesto toho obdobu onoho *sola fide*: Splň nevyhnutné podmienky a Boh sa nad tebou zmiluje a do Neba ťa vpustí... V „*horlivejšej*“ verzii to znie nejakú takto: „*Dodržuj aspoň v tých veľkých veciach Desatoro – a ak ho porušíš, nezabudni sa pomodliť a v piatok nejest mäso, no a to stačí, si dobrý katolík, Boh ťa za toto všetko po smrti odmení nebeskou slávou!*“ V menej horlivej verzii by to znelo nejakú takto: „*V Pána Boha verím, nikoho som nezabil, nikoho (až tak) neokradol, nerobím nič (až tak) zlé (a ak hej, no, to je dnes taká doba a Pán Boh to isto chápe, dnes sa to inak nedá). Nerobím nič, za čo by som si mal zaslužiť večné trestanie v Pekle. Tak hádam ma už len Dobrý Pán Boh nepošle do Pekla, hádam sa už len nado mnou nejakú zľutuje! A ak nebudem v Pekle, tak budem v Nebi, iná možnosť nie je – takže som spasený človek a všetko je v poriadku! Sláva Dobrému a Milosrdnému Pánu Bohu!*“

- DUCHOVNÝ ŽIVOT... NAČO? Cesta do Neba predsa nevedie cez pokánie a obrátenie a moju úplnú premenu podľa slov Písma⁴ a učenia Cirkvi, ale cez nejakú formu presvedčenia, „*uke-*

² „*Duch uzdravuje a premieňa tých, čo ho prijímajú, pripodobňujúc ich Božiemu Synovi. Ovocie sviatosného života spočíva v tom, že Duch adoptívneho synovstva zbožštuje veriacich, lebo ich životne spája s jednorodeným Synom, Spasiteľom*“ (KKC 1129)

³ porov. úvaha 339

⁴ „*Ako je pravda v Ježišovi, ²² že máte odložiť starého človeka s predošlým spôsobom života, ktorý sa ženie za klanými žiadosťami do skazy, ²³ a obnovovať sa duchovne premenu zmysľania, ²⁴ obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený*

cania“ Boha, aby nerobil drahoty a do Neba ma vpustil, však nie som žiaden vrah ani zločinec, tak čo? Dobre to vidieť pri spovediach. Podstatná časť „kajúcnikov“ sa v nich zaraďuje do jednej z dvoch veľkých skupín. Tá prvá presvedča seba, Boha aj kňaza že žiadne hriechy nemá a je úplne v poriadku: „*Tak vidíš, Pane Bože, ja si všetko plním, všetko dodržiavam [v zmysle onoho „nevyhnutného minima“, o ktorom som usúdil, že to stačí, porov. vyššie – pozn. red.], nemám žiadne hriechy, zaslúžim si Nebo, tak už tú nebeskú bránu otváraj a chystaj privítanie!*“ A tá druhá zase hovorí: „*Veď mám hriechy, iste, ale veď vieš, Pane Bože, som len slabý, krehký človek... a zase nie sú to žiadne vážne veci, len nejaká tá krádež, ohováranie, smilstvo, ... nič vážne... Za toto ma predsa nebudeš trestať naveky v Pekle, že nie?! Ty si predsa milosrdný, tak mi odpusť a priprav mi, keď zomriem, dokorán otvorenú nebeskú bránu!*“ Na tretiu skupinu, ktorá by skrúšene vyznávala svoje hriechy a s pomocou Božej milosti skutočne zápasila o opravdivú svätosť⁵, v praxi ani veľmi nenarážame, kde tu, občas... Prečo aj? Veď na spásu to aj tak potrebné nie je, tak načo sa unúvať?

• **ÚBOHÍ SVÄTÍ... ÚBOHÁ CIRKEV...** – V tomto svete sú svätí s ich askézou a duchovným zápasom možno obdivuhodnou, ale predsa len kuriozitou. Načo podstupovať ich zápas, keď spasiť sa dá aj bez toho? Načo sa odriekať sveta⁶, keď môžem žiť ako priateľ sveta tu na zemi a súčasne, veď som si splnil tie nevyhnutné veci, ma Boh po smrti vpustí aj do Neba? Tomu sa hovorí jackpot, bingo, toálna výhra: mať sa dobre na zemi i v Nebi, byť priateľom sveta i Boha. Ježiš a Písmo síce robia „bu-bu-bu“ a hovoria hrozné veci a zanechaní všetkého a stratení života pre Krista a podobné hovädiny, podobne aj Cirkev – no, ale veď oni to tak musia, že? Ale určite ani Boh ani Cirkev nečakajú, že to všetko splníme a zachováme, že? Veď sa pozrite na farárov: nežijeme tak – a oni nás ešte pochvália, že akí sme dobrí katolíci! Tak vidíte, je to všetko len také bu-bu-bu, iste, z nejakých pietnych dôvodov to v kostole pri omši stále čítame a počúvame, ale potom vyjdeme von a nerobíme podľa toho, lebo veď (ako ukazujú predchádzajúce dva body) na spásu nič z toho aj tak potrebné nie je, spasíme sa pokojne a bezpečne aj bez toho. Tak načo sa namáhať? Svätí... no, keď ich to bavilo... alebo keď tomu tak do bodky verili... to je ich vec. My nie sme žiadni takí fanatici. Sme takí normálni, obyčajní kresťania. Vieme, čo musíme splniť, aby nás Boh ešte do Neba vpustil, podľa nás si to plníme, tak kde je problém? A od farára čakáme, že nás v tom nebude nijako vyrušovať, že nás ocení a pochváli a poskytne nám potrebné služby, aby sme (aspoň my, 10% horlivejších) mali kam ísť v nedeľu do kostola, aby nám mal kto deti okrstiť a opriímať a na konci nás pekne po katolícky pochovať ako sa patrí (a pozostalých ubezpečiť, že sme isto-iste v Nebi a spasení, veď ako by to aj mohlo byť inak, že? Všetci zomrelí na všetkých pohreboch idú už len a jedine do Neba a je im všetkým už len lepšie).

VÝSLEDOK?

Kázne v kostoloch viac nie sú ohlasovaním Božej Cesty ani vyučovaním duchovného života a vedením k svätosti. Menia sa na nejaké verzie „Slepačej polievky pre dušu“, niečo na „potešenie“ a „povzbudenie“ prítomných, aby si v kostole tak príjemne „oddýchli“ a trochu „pookriali“ vo svojom podľa štandardov Písma a Cirkvi bezbožnom živote. A určite v nich zbytočne nevyvolávať nejaké pochybnosti, to isto nie! Veď načo aj? Do kostola chodia, v Pána

podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti.“ (Ef 4,21-24 SSV)

⁵ „Vnútorne pokánie je radikálne preorientovanie celého života, návrat, obrátenie sa k Bohu celým srdcom, zanechanie hriechu, odvrátenie sa od zla spojené s odporom k zlým skutkom, ktorých sme sa dopustili. Zároveň zahŕňa v sebe túžbu a rozhodnutie zmeniť život s nádejou na Božie milosrdenstvo a s dôverou v pomoc Božej milosti. Toto obrátenie srdca sprevádza spasiteľná bolesť a spasiteľný zármutok, ktoré cirkevní Otcovia nazvali animi cruciatus (trýzeň duše), compunctio cordis (skrúšenosť srdca).“ (KKC 1431).

⁶ porov. „Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska“ (1 Jn 2,15 SSV); „Neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?! Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha.“ (Jak 4,4 SSV)

Boha veria, tak sa isto aj spasia, nie? Pán Boh sa predsa nad nimi (a nami) už len nejako zľutuje, veď je predsa nekonečne dobrý, nie? On to už nejako isto zariadi!

Farská katechéza v podstate nejestvuje – načo? Veď všetko potrebné už ľudia aj tak vedia: Že Pán Boh existuje, že v nedeľu treba prísť do kostola, dokonca vedia odrecitovať aj Desatoro a Otčenáš, čo viac by ešte bolo treba?

Pokrstový katechumenát⁷ nejestvuje z dôvodov podobných: kňazi v praxi nevidia dôvod robiť ho a veriaci zase nevidia žiaden dôvod niečo také podstupovať, obzvlášť keď „nikde inde nič podobné nerobia“, tak čo to tu zase ten náš farár vymýšľa? Veď na spásu to aj tak netreba, tak načo?

Výsledkom je, že náboženská nevzdelanosť desivo prekvitá,... Často práve títo kostolní „katolíci“ ako prví a najzanietenejšie odporujú katolíckej viere a učeniu Ježiša Krista. A tí kňazi, ktorí aj akosi tušia, že to nie je všetko úplne v poriadku, sa často boja o týchto veciach hovoriť, aby ich náhodou „neodplašili“. No, štatisticky vzaté, 90% je už aj tak „odplašených“, aspoň u nás, v kostole ich už nevidíme, leda na Polnočnej možno ešte na Veľkú noc a dost’..

Tí, ktorí niečo viac hľadajú a tušia, že to s tým ich kresťanstvom akosi nie je v poriadku, potom chodia kamsi do protestantských siekt a živia sa ich výplodmi a „žerú ich“, že aké úžasné a akí sú oni horliví a ako rázne a jasne vyučujú Božie slovo, nie ako u nás v kostole, kde farár hovorí o ničom a „babky spia“ – lebo my, kňazi, až pričasto „sami nevchádzame a iným vchádzať bránime“ (porov. Mt 23,13)... ba viac, dokonca aj medzi nami, kňazmi, je niekedy nevedomosť tak veľká, že ani sami naozaj nevieme, ako sa spasiť a namiesto Božieho slova a učenia Cirkvi ľudom naozaj rozprávame „slepačie“ rozprávky...

A tak namiesto toho, aby Cirkev bola „*stĺp a opora pravdy*“ (1 Tim 3,15 SSV) pripomína v praxi skôr trstinu vetrom zmietanú... počúvali ste niekedy ľudí, keď sa zhovárajú o tom, ako sa spasiť? Kofkí v tom majú jasno? A kofkí hovoria veci typu „*No, ja si myslím... podľa mňa... a veď Pán Boh to určite tak neberie... a to aj tak nikto nevie, ako to je, to uvidíme až po smrti...*“ a podobné veci? Namiesto toho, aby v Cirkvi spoľahlivo spoznávali istú, fungujúcu a Bohom garantovanú cestu k spásu, zmietajú sa v mori domniek a dohadov, neistoty a tápania... najskôr preto, že aj ich pastieri v praxi často sami tápu a sami nemajú isto v tom, ako sa dostať do Neba. Následne potom naše farnosti pripomínajú potápanú sa loď, ktorú jej pasažieri hufne opúšťajú – za desať rokov medzi dvoma po sebe idúcimi sčítaniami obyvateľstva to bolo takmer 10% katolíkov, ktorí takto svoju „loď“ opustili. A divíme sa im? Pre časť z nich je Katolícka cirkev zbytočnosť, veď nerobia nič zlé, za čo by si zaslúžili Peklo, po smrti sa isto spasia, stačí im na to byť ľuďmi dobrými podľa svetských meradiel a ich vlastného uváženia, či aspoň nie zločincami podľa tých istých meradiel. Načo k tomu potrebovať Cirkev s jej otravnými farármi a nudnými omšami? A pre druhú časť je takáto „slepačia cirkev“ a „bujónové náboženstvo“ na smiech (právom) a v presvedčení, že toto je to „pravé kresťanstvo“ a ten „skutočný katolicizmus“ ho odmietajú, odvrhujú, vysmieávajú sa z neho a sú hrdí na to, že to tmárstvo zo seba zhodili s talí sa osvieteními infidelmi/ novopohanmi/ „duchovnými ľuďmi“/ ezotermikmi/... jednoducho niečím rozumným a skutočným na rozdiel od tých smiešnych bájok tam u tých sprostých „katolíkov“...

Váš Inky

⁷ „Kde sa krst detí stal bežne zaužívanou formou slávenia tejto sviatosti, tento spôsob slávenia sa stal jediným úkonom, ktorý veľmi skrátene zahŕňa aj etapy, ktoré predchádzajú uvádzanie do kresťanského života. Krst detí už svojou povahou vyžaduje katechumenát po krste. Nejde len o potrebné poučenie po krste, ale aj o nevyhnutné rozvíjanie krstnej milosti počas rastu osoby. Tu je vlastné miesto katechézy.“ (KKC 1231)